

Κυρίες και κύριοι,

Εάλω το ψεύδος!

Σήμερα, 1η Απριλίου 2017, μετά από 7 ολόκερα χρόνια που η χώρα εισήλθε σε καθεστώς χρεοστασίου και σε μια παρατεταμένη συσκοτισμένη περίοδο όλο και κάθε μέρα βαθαίνει η αποδιάρθρωση της χώρας, η αποξήρανση της οικονομίας, η αποθεσμοποίηση της δημοκρατίας μας και το σμπαράλιασμα της κοινωνίας μας. Όλο και κάθε μέρα η Ελλάδα αιμορραγεί από τις ζωτικές της δυνάμεις των νεότερων γενεών, ο λαός δύσπιστος περνάει σταδιακά στην μοιρολατρία, την απόρριψη και το μηδενισμό και σε πολλές περιπτώσεις σε χαμηλή αυτοεκτίμηση και αυτοσεβασμό.

Εάλω το ψεύδος!

Εδώ και ακριβώς επτά χρόνια η χώρα βρίσκεται υπό “Διεθνή Οικονομικό Έλεγχο”. Δεν επιθυμώ να μιλήσω τώρα για τα συναισθήματα που προκαλούνται στο Έθνος απ’ αυτή την εξέλιξη.

*Είναι όμως εύλογο όλοι να ρωτούν πλέον, τι πρέπει να κάνουμε για να ξεφύγουμε από την βαθιά οικονομική κρίση, που ενέσκηψε στη χώρα.
Απαντώ:*

Αρχικά να αποδεχτούμε το τρίπτυχο: Πολιτική Αυτογνωσία –Ισχυρή Απόφαση – Εθνική Αξιοπρέπεια.

Μόνο ένας δρόμος υπάρχει που έχει καταγράψει από την ιστορία: Να αναλάβουν οι πρωτοπόρες δυνάμεις της κοινωνίας μας, που προέρχονται από έναν καινούριο κόσμο που γεννιέται μέσα από την κρίση. Από τον χώρο των νέων επιχειρηματιών, από τον χώρο τον πνευματικό, από τον χώρο τον επαγγελματικό, από τον χώρο τον επιστημονικό, από τον χώρο τον εργασιακό, από τον χώρο τον αγροτικό, από τον χώρο, εν γένει, τον κοινωνικό, για να διαλύσουν τους μύθους, να ρίξουν τις λεοντές, να αποκαλύψουν αλήθειες και πραγματικότητες και να απαλλάξουν τη χώρα από τις συσκοτισμένες δυνάμεις της αδράνειας, της ιδιοτέλειας, της δημοκοπίας και του παραπλανητικού λαϊκισμού. Να θεμελιώσουν ένα διατηρήσιμο και αξιοπρεπές μέλλον.

Εάλω το ψεύδος!

Να εξοβελίσουμε το πνιγηρό αυτό συναίσθημα που αποτέλεσε βασικό στοιχείο μιας αντικανονικής πολιτισμικής εξέλιξης της χώρας. Είναι ακριβώς αυτό το συναίσθημα που οδήγησε τον Ζήσιμο Λορεντζάτο, έναν από τους σημαντικούς της ανεπανάληπτης πνευματικής γενιάς του ’30, να κραυγάσει **«Ζούμε σε μια χώρα που ακόμα και η αλήθεια, μπορεί να πει ψέματα.»**

Εάλω το ψεύδος!

...και στη θέση του, καινούριες δυνάμεις με άλλες αντιλήψεις και κουλτούρα, καινούριοι άνθρωποι που δεν κουβαλούν ευθύνες και ημαρτημένα του παρελθόντος, να πάρουν στα χέρια τους τη χώρα.

Εάλω το ψεύδος!

Για να αναστηλώσουμε και να αναζωογονήσουμε την χώρα, όχι με οδηγούς τους λογομάγειρες, δημοκόπους και τους λαοπλάνους, που περιφέρουν μόνο τη μοναξιά τους και τις αγωνίες τους για την προσωπική επιβεβαίωση και εξουσία τους.

Εάλω το ψεύδος!

Για όλους εσάς εδώ μέσα και σε όλη τη χώρα που θέλετε η φίλτατη μας πατρίδα να ξαναγεννηθεί και να επιβιώσει με αξιοπρέπεια μέσα στο χρόνο και στο χώρο, αγκαλιάζοντας την ιδέα για την ολοκλήρωση της αστικής μας δημοκρατίας, ενός σύγχρονου και αποτελεσματικού κράτους, μέσα στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής ασφάλειας και προοπτικής. Τόσο απλή ιδέα, τόσο αληθινή και αναγκαία και καθόλου μεγάλη!

Σε αυτή την ιδέα να συσπειρωθείτε. Να την κάνετε φλάμπουρο, σημαία και πίστη σας. Κυρίως να την κάνετε συναίσθημα, που θα κυριαρχήσει στις ψυχές των Ελλήνων, που θα φλογίσει τις νεότερες γενιές και θα την στηρίξουν και οι παλαιότερες. Το συναίσθημα αυτό θα γεννήσει νέες πεποιθήσεις που με τη σειρά τους αυτές θα συγκροτήσουν τη νέα ελπίδα του έθνους μας. Δεν αξίζει ο λαός μας να παραμένει ουδέτερος και καθηλωμένος παρατηρητής των καταστροφικών εξελίξεων της κοινωνίας μας, άπραγος και μοιρολάτρης, έρμαιο εκείνων που εξακολουθούν να τον μολιάζουν και να τον παραπλανούν με παλιές δοξασίες και ψεύτικες ελπίδες.

Σήμερα το συμπέρασμα μου είναι ξεκάθαρο: η ελληνική κοινωνία παραμένει στο περιθώριο των εξελίξεων, αμέτοχη και ανέπαφη. Όταν ο κόσμος κινείται προς το μέλλον, εμείς εφησυχάζουμε στην «ασάλευτη ζωή» μας. Όταν οι καιροί αλλάζουν, σε μας επικρατεί άγνοια ή αγνόηση. Όταν πνέουν οι άνεμοι της νέας εποχής, εμείς βολευόμαστε στην άπνοια και στο απάγκιο της ραστώνης.

Οι εξελίξεις όμως κρούουν τη θύρα της Ελλάδας ακριβώς τη στιγμή που εκείνη βουλιάζει στην ντροπή για τον εαυτό της. Και ίσως αυτό το τελευταίο να είναι και παρήγορο. Αλίμονο αν έρθει η στιγμή που θα λείψει η ντροπή και θα συμφιλιωθούμε με την οδυνηρή πραγματικότητα!

Κυρίες και κύριοι,

πρέπει να καταλάβουμε και να εξηγήσουμε την πορεία της μεταπολίτευσης και το πώς οδηγήθηκε η χώρα μας στη σημερινή περιπέτεια.

Η μεταπολίτευση υπήρξε ένα ιδιαίτερα σημαντικό ιστορικό γεγονός για τη χώρα. Δεν αποκατέστησε απλώς τη Δημοκρατία. Την στερέωσε και έχτισε τις δημοκρατικές ελευθερίες, τα δημοκρατικά δικαιώματα και την ελευθερία της έκφρασης χωρίς καμία δυνατότητα επιστροφής σε κάποιο καθεστώς που θα τις αμφισβητούσε, όπως γινόταν στο παρελθόν.

Ταυτόχρονα, όμως καλλιέργησε τον πολιτικό καιροσκοπισμό, την αμεριμνησία, τον λαϊκισμό, την δημοκοπία, τον ψευδοπροοδευτισμό, τον συντεχνιασμό, την αδυναμία συγκρότησης δημόσιων πολιτικών, τον πολιτικό ερασιτεχνισμό, τα σύνδρομα του

πολιτικού κόστους, την προσωποποιημένη αντίληψη της πολιτικής, τις αναξιοκρατικές επιλογές, την υποκατάσταση της πολιτικής από την προπαγάνδα και την εντυπωσιοθηρία, την οικοδόμηση της ευημερίας όχι στο μόχθο και στην προσπάθεια αλλά σε δανειακά κεφάλαια.

Με άλλα λόγια, κυρίες και κύριοι, μεθυσμένοι από την απόλαυση της Δημοκρατίας αρχίσαμε να περιφρονούμε προκλητικά τον μόνο τελικά σταθερό μηχανισμό διάσωσης της χώρας, που είναι η εθνική μας αυτογνωσία.

Το αποτέλεσμα είναι ότι ο λαός μας, ακόμα και αυτή τη στιγμή, δεν γνωρίζει την πραγματική αλήθεια, το βάθος και την έκταση του προβλήματος που αντιμετωπίζει. Απλώς υποψιάζεται ότι κάτι κακό συμβαίνει στην χώρα αλλά δεν γνωρίζει όλες τις παραμέτρους, ούτε και τα πραγματικά αίτια της κρίσης. Συστηματικά καλλιεργείται η εντύπωση ότι διερχόμαστε μια οικονομική περίοδο δύσκολη μεν, αλλά που κάποια στιγμή σύντομα θα ξεπεραστεί και θα επανέλθουμε “εις την προτέραν μακαρίαν κατάσταση”. Αυτό δεν πρόκειται να γίνει και πρέπει να το εξηγήσουμε.

Η εθνική αυτογνωσία επιβάλλει μια πλήρη και ακριβή περιγραφή του προβλήματος. Η πρώτη αλήθεια που πρέπει να ειπωθεί είναι ότι η Ελλάδα κατέκτησε τις προηγούμενες δεκαετίες την συμπόρευσή της με τ' άλλα ευρωπαϊκά έθνη κυρίως με την ένταξή της στη ζώνη του Ευρώ. Σήμερα, δεκαπέντε χρόνια μετά παραδέρνει υπό το βάρος των ανομημάτων της, των θεσμικών αδυναμιών της Ευρωζώνης και της διεθνούς αβεβαιότητας.

Φοβούμαι ότι η σημερινή οικονομική κρίση που πλήττει την χώρα οδηγεί την Ελλάδα στην κατηγορία των τριτευρωπαϊκών χωρών. **Η πορεία αυτή πρέπει ν' ανατραπεί άμεσα.**

Ο ελληνισμός πρέπει να παύσει να εξελίσσεται ως το ιστορικό καθυστέρημα της Ευρώπης.

Το πνιγηρό οικονομικό μας πρόβλημα δεν είναι μόνο ένα συγκυριακό αποτέλεσμα ανεύθυνων οικονομικών επιλογών. Βεβαίως, η λαίλαπα της πενταετούς διακυβέρνησης επί ΝΔ (2004-2009) το επιδείνωσε ποιοτικά και δραματικά. Το κεντρικό όμως αίτιο είναι η βαθειά αυτοκαταστροφική επιλογή που σημάδεψε την μεταπολιτευτική περίοδο, παράγοντας ένα ελληνικό φαινόμενο, το οποίο δυστυχώς δεν είναι πρωτοφανές γιατί το ζήσαμε και σε άλλες εποχές της ιστορίας μας, όταν η χώρα οδηγήθηκε στη χρεοκοπία.

Κυρίες και κύριοι,

Η ιδεολογία και ο πολιτισμός αυτού του φαινομένου, ταυτίζεται με το έμβλημά του σε όλη τη διάρκεια της μεταπολίτευσης: «ένας λαός που έχει το ένα χέρι με υψωμένη γροθιά και το άλλο στη ζητιανιά». Η υψωμένη γροθιά εξέφραζε το μεταδικτατορικό σφρίγγος της κοινωνίας, που ξοδεύτηκε όμως άδοξα με την παραγωγική απενεργοποίηση της χώρας και την αναζήτηση δανείων από τις διεθνείς αγορές και πόρων από την Ευρωπαϊκή Ένωση από το άλλο χέρι.

Υπεύθυνη του φαινομένου αυτού είναι όλη η πολιτική τάξη, όλα τα κόμματα και όλες οι ελίτ της χώρας. Τόσο η ιστορικά, πάντα, λαϊκίστικη ελληνική Δεξιά, όσο και

η απροσάρμοστη και παρωχημένη ελληνική Αριστερά, ποιούν τη νήσσαν ή σφυρίζουν αδιάφορα μετά την μεταξύ τους διομολογημένη συμφωνία, επιχειρούν να ενοχοποιήσουν μόνο το ούτως η άλλως, έχοντα ευθύνη ΠΑΣΟΚ, ως αποκλειστικά υπεύθυνο, απαλλάσσοντας τους εαυτούς τους. **Αυτό συνιστά δειλία και ανηθικότητα.**

Αν υπήρξαν πολιτικές διαφωνίες μεταξύ των πολιτικών δυνάμεων, αφορούσαν μόνο στην πλειοδοσία των παροχών και σε ανούσιες διαδικασίες. Αυτός ο συνδυασμός ήταν το εκρηκτικό μείγμα στη σύγχρονη Ελλάδα, που επέφερε κοινωνικές αλλοιώσεις, γέννησε απληστία, αφυδάτωσε το πολιτικό σύστημα, κατασκεύασε καρπωτές παράνομων και «νομιμοφανών» προσόδων, σώρευσε επιρροή σε παραθεσμικά κέντρα εξουσίας.

Η μεταπολιτευτική αυτή υστερόβουλη συναίνεση γέμισε με πρωτοφανή ακαταστασία αυτή την γκρίζα ζώνη και δημιούργησε μια ψεύτικη ενότητα του λαού όχι με βάση το γενικό καλό αλλά με βάση τη διανομή προνομίων και την διαχείριση συμφερόντων, ενισχύοντας έτσι τον ατομισμό και τον αυτισμό της κοινωνίας. Όλα αυτά, μάλιστα, χωρίς αιδώ τα ονομάσαμε “νέα προοδευτικότητα”.

Από την κοινωνία της ανάγκης μεταπέσαμε στην κοινωνία της επιθυμίας και της αφθονίας.

Από το 1972 (πετρελαϊκή κρίση) μέχρι τη χρεοκοπία υιοθετήσαμε άκριτα και εφαρμόσαμε ένα οικονομικό μοντέλο, δήθεν, ανάπτυξης, που στηρίχθηκε στις παροχές και στην αλόγιστη πιστωτική επέκταση με στόχο την ενθάρρυνση της κατανάλωσης. Αυτός είναι και ο λόγος που στη δεκαετία του '70 και του '80 ανεχθήκαμε ή και υποδαυλίσαμε την πλήρη σχεδόν αποβιομηχανοποίηση της χώρας ενώ στις μέρες μας παρακολουθούμε ως απλοί παρατηρητές (α) την εξοντωτική, λόγω της κρίσης, αποβιοτεχνοποίηση της χώρας, δηλαδή το τέλος των μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων που επέζησαν τα τελευταία χρόνια με ακριβό παραγωγικό κόστος και κυρίως χάρις στην φοροδιαφυγή και (β) την κατάρρευση του αγροτικού τομέα.

Αυξήσαμε μεν επί 40 χρόνια ανορθόδοξα τα αγροτικά εισοδήματα μέσα κυρίως από τις κοινοτικές εισροές, μετατρέποντας τους αγρότες από μαχητές του κάμπου σε “εισοδηματίες”. Επί 40 χρόνια επίσης η πολιτική τάξη έπαιξε πελατειακά με τις χωρίς όρια παροχές στην υπόλοιπη κοινωνία μέσω του κρατικού δανεισμού και των κοινοτικών πόρων. Όταν μάλιστα είχε ξεκινήσει η αποβιομηχανοποίηση, διογκώσαμε τις προβληματικές επιχειρήσεις και τον δημόσιο τομέα νομίζοντας ότι μ' αυτό τον τρόπο επιλύαμε το πρόβλημα της απασχόλησης. Όλα αυτά τ' αποκαλούσαμε “κοινωνική πολιτική με δανεικά”. Ονομάσαμε αναδιανομή του εισοδήματος την διανομή των δανείων και των πόρων της Ε.Ε. Η αναδιανομή θέλει πολιτικό σθένος. Για την διανομή των δανεικών, αρκεί το πολιτικό θράσος και κάποια συστήματα διαφθοράς.

Αντιπολίτευση σ' αυτή την κυριαρχούσα άποψη και ιδεολογία περί αναδιανομής δεν υπήρξε. Ίσως ακούγονταν κάποιες φωνές ορθολογισμού από κάποιους ελάχιστους, συνήθως μεταρρυθμιστές αστούς πολιτικούς, που εμφανίζονταν όμως, λειοδρώντας τους, ως “λογιστές” ή “γραφικούς τύπους”, και επίσης, ω του παράδοξου, και από κάποιες άλλες άναρθρες κραυγές από τον χώρο της ακρότατης αριστεράς και των αντιεξουσιαστών. Καμία άλλη φωνή λογικής δεν ακουγόταν στη χώρα. Ούτε από την ευγνωμονούσα συνήθως διανοήση και επιστήμη, ούτε και από τις άλλες ελίτ της

χώρας. Όλοι, μηδέ της νομιμόφρονος Αριστεράς εξαιρουμένης, που κάθε αθέμιτο συντεχνιακό αίτημα το έκανε φλάμπουρο της ψευτοαριστεροσύνης της, πλειοδοτούσαν στην βασική αυτή παράμετρο. Μπορούμε να αναφέρουμε παραδείγματα κάποιων ελαχίστων εξαιρέσεων αλλά δεν έχει νόημα.

Κυρίες και κύριοι,

η χώρα θα σαπίσει, όσο η κοινωνία δεν αντιδρά· όσο δεν αλλάζει ριζικά τον ατροφικό χαρακτήρα της σημερινής πολιτικής διαχείρισης· όσο ο τόπος μένει ακυβέρνητος και όσο δεν αντιλαμβάνεται ότι για να μείνουμε στην Ευρωζώνη πρέπει να αλλάξουμε ριζικά όλες τις λειτουργίες της χώρας· όσο η ράτσα μας δεν ξέρει τι ακριβώς θέλει και τι ακριβώς επιδιώκει.

Το πολιτικό μας σύστημα είναι αυτή την στιγμή παγιδευμένο, ανήμπορο και ανίκανο να αντιδράσει, διότι δεν μπορεί να συνειδητοποιήσει το μέγεθος του προβλήματος. Δεν μπορεί να εμψυχώσει τους Έλληνες σε μια συλλογική προσπάθεια. Δεν μπορεί να διοικήσει την ανάπτυξη. **Δεν κουβαλάει φορτία εμπιστοσύνης.** Έχει απονομιμοποιηθεί. Δεν μπορεί να απαλλαγεί από τα σύνδρομα και τις πρακτικές του παρελθόντος. Δεν μπορεί να λυτρωθεί, από το φωλιασμένο μέσα του καθεστωτισμό και τυφλή εξουσιομανία.

Αν ακόμη το ψηφίζουν οι Έλληνες, είναι μόνο και μόνο διότι δεν έχει εμφανιστεί ακόμη μια πραγματικά αξιόπιστη δύναμη, που θα συνεγείρει τον λαό μας και θα της εμπιστευτεί το μέλλον των παιδιών μας. Εννοώ βέβαια μια δύναμη αποφασισμένων ανθρώπων και δεν εννοώ ένα νέον «εθνικό δημαγωγό» που αναζητούν πολλοί ακόμη στη χώρα μας.

Κυρίες και κύριοι,

Όταν έχεις μια τόσο μεγάλη εξάρτηση από τις διεθνείς κεφαλαιαγορές για να επιβιώσεις, δεν μπορείς να συμπεριφέρεσαι με αναίδεια ή να καλλιεργείς παράλογες απαιτήσεις. **Με ξένα χρήματα δεν μπορείς να παριστάνεις τον πλούσιο· ούτε αντιμετωπίζεις τις αγορές όπως τους ψηφοφόρους σου. Οι αγορές δεν διατάσσονται.** Απαιτούν πολιτικές αποφάσεις και αποτελέσματα από ανθρώπους που πιστεύουν σ' αυτές. Το κόστος δανεισμού δεν μειώθηκε ποτέ με διπλωματικά μέσα. Από δω και πέρα, τουλάχιστον ας ξέρουμε «μέχρι που φτάνει η κάπα μας». Όπως μας δίδαξε πριν 60 χρόνια ένας σημαντικός Έλληνας, ο ευπατρίδης Κυριάκος Βαρβαρέσος «Εγώ δεν πιστεύω εις την εικόνα αυτήν της πατρίδος μου. Πιστεύω εις μίαν άλλην Ελλάδα, την Ελλάδα των εντίμων, εργατικών και ολιγαρχικών Ελλήνων. Πιστεύω επί πλέον ότι η Ελλάς αυτή θα επικρατήσει και θα επιβληθεί εν τέλει και διά τούτο είμαι αισιόδοξος δια το μέλλον της χώρας». Αυτή η Ελλάδα πρέπει να επικρατήσει τώρα πια.

Το βασανιστικό ερώτημα είναι αν υπάρχει ελπίδα και που θα την αναζητήσουμε.

Η πρώτη απάντηση είναι «ναι, υπάρχει ελπίδα και την αναζητούμε πρώτα στον εαυτό μας». Επειδή κάποιοι αναμένουν την διάσωση της χώρας μόνο από την Ευρώπη και το ΔΝΤ, υπενθυμίζω απόσπασμα ομιλίας του Χαριλάου Τρικούπη κατά την προ της χρεωκοπίας περίοδο:

«...πρέπει να αποδείξωμεν ...ότι έχομεν την δύναμιν να αναλάβωμεν πάσας εκείνας τας θυσίας άνευ των οποίων δεν δυνάμεθα να υπάρξωμεν.»

Κυρίες και κύριοι,

Μην αφήνετε να σας κοροϊδεύουν!

Δεν υπάρχουν “επτασφράγιστα μυστικά” που θα γιατρέψουν την οικονομία, ούτε εδώ ούτε στο εξωτερικό για να τ’ αναζητήσουμε. Ούτε σωτήρες υπάρχουν για να ανακληθούν εκ της εφεδρείας. Ούτε πιστεύω ότι τα οικονομικά σχήματα σωτηρίας ή τα πολιτικά σχήματα εκτάκτων αναγκών θα μας βγάλουν από την κρίση. Στην αποτελεσματική εφαρμογή στέρεων αποφάσεων πιστεύω μόνο.

Τι πρέπει να γίνει:

Απαιτούνται συθέμελες αλλαγές για να απελευθερωθούν οι σχολάζουσες δυνάμεις της οικονομίας αλλά και η ίδια η κοινωνία από τα στερεότυπα που την διατηρούν καθηλωμένη. Δεν είναι καιρός για δισταγμούς και καιροσκοπισμούς. Δεν συμφωνώ μ’ όσους προτείνουν, προφανώς από πολιτική αδυναμία, τον δρόμο των χαμηλών και σταδιακών μεταρρυθμίσεων. Κατά τη γνώμη μου οι βραδείες μεταρρυθμίσεις σπανίως επιτυγχάνουν το σκοπό τους, γιατί στην πορεία εκφυλίζονται.

Σε περιόδους κρίσης, η πολιτική αρετή επιβάλλει ότι όταν πρέπει να πάρεις μέτρα σοβαρά, να μη διστάσεις να τα πάρεις αμέσως και ολοκληρωμένα. Ν’ αδιαφορήσεις για τα τυχόν σε βάρος σου αναθέματα της πολιτικής δημοκρατίας, έστω κι αν γνωρίζεις ότι είναι πιθανόν μετά να εξοστρακιστείς. Επίσης, αν πρέπει να λάβεις μέτρα επώδυνα, πρέπει πρώτα να τα πιστεύεις για να μπορείς και να τα εφαρμόσεις.

Ο τραγικός ρεαλισμός της ιστορίας λειτουργεί ερήμην των βραδυπορούντων.

Κυρίες και κύριοι,

Δεν χωράει, λοιπόν, καμία αμφιβολία, πως για την σημερινή κατάσταση της χώρας όλοι έχουμε ευθύνες μικρές ή μεγάλες. Άλλοθι δεν υπήρξε ποτέ και για κανέναν. Συλλογικές είναι, συνεπώς οι ευθύνες, αλλά όχι γενικευμένες ούτε διάχυτες. Κλιμακώνονται στο χρόνο και κατανέμονται αναλογικά σε φορείς και σε πρόσωπα. Όπως δε επανειλημμένως έχω δηλώσει, πιθανόν βαρύνει και εμένα μερίδιο ευθυνών, εφόσον από σημαντικές κυβερνητικές θέσεις μέχρι το 2002, χειρίσθηκα σοβαρά ζητήματα. Ωστόσο, ουδέποτε εσιώπησα. Έστω και απομονωμένος ή και λαιδορούμενος ακόμη και από το ίδιο μου το κόμμα, δεν έπαψα να λέω και να πράττω, αυτό που έκρινα σωστό για τη χώρα.

Όπως γνωρίζετε, το 2009, διαφωνών και απηυδισμένος από την τύφλωση και κώφευση της εποχής ενόψει της επερχόμενης καταστροφής και χρεοκοπίας της χώρας, αποφάσισα σε ηλικία 60 ετών να αποχωρήσω από την ενεργό πολιτική ζωή, μολονότι δεν είχα κανένα πρόβλημα εκλογιμότητας.

Ήταν μια συνειδητή επιλογή και πίστη μου ότι το τότε πολιτικό προσωπικό στο οποίο ανήκα και εγώ και πολύ περισσότερα το σημερινό, δεν έχει καμία δυνατότητα να ανατάξει την χώρα. Όπως και οι διάφορες ελίτ, οικονομικές, πολιτικές και κάθε είδους κοινωνικές κλπ., δεν συγκροτήθηκαν σε εθνική αστική τάξη και παρέμειναν μοναχικές, αδιάφορες για το συλλογικό συμφέρον και μόνο ιδιοτελείς, δεν ήταν και δεν είναι σε θέση να διαδραματίσουν κανένα θετικό ρόλο, όπως συμβαίνει σε άλλες χώρες.

Από την πρώτη στιγμή όμως δήλωσα, ότι διατηρώ δυο δικαιώματα, τα οποία και ασκώ. **Το πρώτο είναι να εξακολουθώ να διατυπώνω δημοσίως τις απόψεις για την χώρα μου, και δεύτερον να διατρανώνω την πεποίθησή μου, ότι τη χώρα πρέπει να την αναλάβουν καινούριες δυνάμεις, καινούριοι άνθρωποι για να τη βγάλουν από το σημερινό εφιάλτη.** Είναι εκείνοι οι άνθρωποι, που αντιλαμβάνονται πως κινείται σήμερα ο κόσμος, που έχουν γνώση αποδεδειγμένες ικανότητες, ιδιότητα και επάγγελμα, πίστη στους προσανατολισμούς επιβίωσης της χώρας, που διαθέτουν ιστορικό βάθος, με ανεπτυγμένες δυνατότητες να συλλαμβάνουν τα μηνύματα και να τα μετασχηματίζουν σε λυτρωτικά αποτελέσματα.

Γι' αυτό πήρα την πρωτοβουλία να τους ενθαρρύνω και να τους πείσω ότι έχουν χρέος από ουδέτεροι παρατηρητές να εισέλθουν με τον τρόπο που οι ίδιοι θα επιλέξουν, στην δημόσια προσφορά. Να πιστέψουν ότι η χώρα πρέπει να οικοδομήσει ένα νέο ισχυρό κεφάλαιο αξιοπιστίας. Να συνεγείρουν και άλλους ανθρώπους, με οδηγό ένα νέο καθοδηγούν τη χώρα πνεύμα. Είναι αυτοί οι άνθρωποι που έχουν κύρος στις τοπικές κοινωνίες όπου ζούνε, είναι εκείνοι που είναι πιστοποιημένοι στους εργασιακούς, επαγγελματικούς και επιστημονικούς τους χώρους που δρουν. Είναι οι άνθρωποι της εποχής μας.

Τα ίδια προφανώς θα εννοούσε και ο Μάξιμος Ομολογητής λέγοντας «*το νέον προκύπτει εκ του παλαιού απηλαγμένο τούτου.*»

«Μα είναι ανώνυμοι» θα μου πείτε. «Δεν τους ξέρουμε.»

Και εγώ σας απαντώ: «Να τους μάθετε!» διότι είναι ήδη επώνυμοι και αξιόπιστοι ηγέτες, αναγνωρισμένοι στους χώρους που ζουν και δρουν. Αν κάποιος θεωρούν επώνυμους μόνο αυτούς που περιφέρονται από το πρωί μέχρι βαθιά τα μεσάνυχτα στις τηλεοράσεις, χαριτολογώντας και κενολογώντας, η κοινωνία δεν τους χρειάζεται πλέον. Αρκετά κατεδάφισαν τη χώρα, προβάλλοντας στον λαό μας αρνητικά εκφυλιστικά πρότυπα. Και αν η επωνυμία θεωρείται για κάποιους σημαντικό, **θα σας προτρέψω να πιστέψετε τους σοβαρούς ανθρώπους, να τους δώσετε τη δύναμη, και να τους κάνετε εσείς, και όχι τα μέσα ενημέρωσης, επώνυμους για να σας εκπροσωπήσουν.**

Κάθε εποχή έχει ανάγκη τους δικούς της ανθρώπους. Αυτοί μπορούν να πραγματοποιήσουν το όνειρο με λογισμό και γνώση. Δεν θέλει απομεινάρια του παρελθόντος ή πολύ περισσότερο νέους μεν σε ηλικία που όμως σαν συμπεριφορά και νοοτροπία είναι γεννήματα του θράσους της εποχής μας και μιας κοινωνίας του ρυπαρού καταναλωτισμού, και κυνικοί θηρευτές της εξουσίας. **Όχι! Όχι! Δεν επενδύουμε σε αυτούς. Είναι πιο παλιοί και από τους παλιούς.**

Εννοώ μόνο εκείνους τους καινούριους ανθρώπους της εποχής που μπορούν να σχηματίσουν νησίδες αρετής. **Θα έρθει η στιγμή τους και μάλιστα πολύ σύντομα.** Ο λαός μας αποκαμωμένος και με χαμένη την πίστη του, όταν θα έρθει η ώρα να σκάνε τα αδιέξοδα μπροστά του, θα σηκώσει απελπισμένα τα χέρια του για να κρατηθεί από χειρολαβές στέρεες, πνευματικά και ηθικά.

Κύριες και κύριοι,

Έτσι κυοφορήθηκε και τελικά γεννήθηκε η Δημοκρατική Ευθύνη, το καλοκαίρι του 2016, από 2.000 περίπου ανθρώπους από όλη την Ελλάδα, που σήμερα αυξάνονται μέρα με την μέρα και φτάσαμε ήδη, στο πρώτο της ιδρυτικό συνέδριο. Το πολιτικό ήθος, η ανιδιοτέλεια στη συμμετοχή, ο συγκεκριμένος μεταρρυθμιστικός λόγος, η ποιότητα στην πολιτική σκέψη και δράση είναι τα βασικά χαρακτηριστικά των ανθρώπων που τη συγκροτούν. Οι συθέμελες επιλογές που προβλέπει το πρόγραμμα της, του οποίου το μεγαλύτερο μέρος είναι ήδη δημοσιοποιημένο, δεν είναι ένα άθροισμα ευχών, όπως όλα τα προγράμματα των συμβατικών κομμάτων. Μετά την

καταγραφή του τι πρέπει να γίνει στη χώρα, εμείς τραβήξαμε για κάθε κεφάλαιό του μια μαύρη γραμμή και αμέσως από κάτω αρχίζει ένα λεπτομερειακό «οδυνηρό» **πως πρέπει να γίνει.**

Ένα πρόγραμμα που έχει το θάρρος η Δημοκρατική Ευθύνη να πει ότι δεν θα αρέσει σε μεγάλο τμήμα του λαού που είναι ακόμα βολεμένο σε αθέμιτα συντεχνιακά κεκτημένα.

Ένα πρόγραμμα που οικοδομεί πρώτα τις προϋποθέσεις της πολυπόθητης ανάπτυξης, που διακρίνεται από βολονταρισμό, που καθαρίζει το ελληνικό τοπίο από τα συντεχνιακά κατάλοιπα που το λεηλατούν. Ένα πρόγραμμα που θα το υπηρετήσουν άνθρωποι με πεποιθήσεις και μεγάλο πολιτικό σθένος, **όχι μόνο για να υπάρχει και να εξασπατά, αλλά για να εφαρμοστεί.** Αυτή είναι η ταυτότητα της Δημοκρατικής Ευθύνης. Αυτό είναι το διαβατήριό της για να κερδίσει την εμπιστοσύνη σας.

Ένα πρόγραμμα που έχει ως πρώτο και βασικό στόχο του να κρατήσει τη χώρα στη ζώνη του Ευρώ και να μην μας πετάξουν στον τρίτο ευρωπαϊκό κύκλο μαζί με τα αλλά βαλκανικά κράτη και πιθανόν τις χώρες της Βαλτικής. Αυτό το πνεύμα για το πως θα αλλάξει η χώρα είναι το περιεχόμενο ενός από τα κεντρικά συνθήματα της Δημοκρατικής Ευθύνης και λέγεται **«επαναστατικός ορθολογισμός».**

Πολλοί, και ίσως οι περισσότεροι καλοπροαίρετα, θέτουν το ερώτημα: **γιατί η Δημοκρατική Ευθύνη ακολουθεί μοναχική πορεία; Γιατί δεν ενώνεται με τις άλλες δυνάμεις του κεντρώου χώρου;**

Απαντώ :

Εμένα δεν μου προκύπτει κανένα δυναμικό ενδιαφέρον για τα αυτοαποκαλούμενα κεντρώα κόμματα. Παλαιά και νέα. Μπορεί να επανακάμπτουν κάποιοι από το Σύριζα αλλά είναι κυρίως άνθρωποι που ζουν και ψηφίζουν «κατά τας αναμνήσεις τους» και όχι κατά την φορά του μέλλοντος τους. Δεν μπορούν να εκφράσουν καμία ζωτικότητα ούτε να οικοδομήσουν στέρεα κεφάλαια πολιτικής αξιοπιστίας, ούτε να κουβαλήσουν φορτία εμπιστοσύνης. Η αναγέννηση της χώρας δεν γίνεται με συνενώσεις παλαιών μηχανισμών και με επιθυμίες προσωπικής πολιτικής επιβίωσης.

Η πολιτική δεν είναι ειδύλλιο, κυρίες και κύριοι, ούτε συνεταιρισμός προσωπικών συμφερόντων. **Είναι δε, πυρηνικού χαρακτήρα επιλογή της Δημοκρατικής Ευθύνης να μην συμπορευθεί με κανένα από τα γνωστά μέχρι σήμερα σχήματα.** Αν το έκανε, θα σήμαινε ότι τα στελέχη της επιδιώκουν μόνον την αναρρίχηση τους στην πολιτική χωρίς να πιστεύουν ότι η πολιτική υπάρχει και τίθεται μόνο στην υπηρεσία της χώρας, και ιδιαίτερα αυτές τις ώρες. Σε αυτή την περίπτωση δεν θα είχε λόγο ύπαρξης η ΔΕ.

Η «μοναχικότητα» της ΔΕ είναι και η δύναμη της, ένα πεδίο αρετής που αφορά αποκλειστικά στην προώθηση των συμφερόντων της κοινωνίας. Για αυτό δεν επιλεγεί να αναζητήσει πολιτικούς «σύνευνους.»

Τα στελέχη της δεν επιδιώκουν να γίνουν βουλευτές, υπουργοί, αρχηγοί και εξουσιαστές. Έχουν ήδη επάγγελμα και δεν αναζητούν την προσωπική επιβίωση και καταξίωση τους μέσα από την πολιτική. Γι' αυτό και θεωρούν την πολιτική πεδίο ευθύνης και όχι πεδίο εξουσίας.

Και όσοι στην πορεία προέκυψαν ότι έχουν στο νου τους αποκλειστικά τέτοιους αποκλίνοντες στόχους «αποχώρησαν και αποχωρούν ευγενικώς». Δεν αναγνωρίζει η ΔΕ ούτε δεδομένους αρχηγούς, ούτε ιδρυτές, ούτε εξαρτάται από πατρωνίες. Το

καταστατικό της είναι σύμφωνα με τα πρότυπα πολλών κομμάτων της Δυτικής Ευρώπης, δηλ. άλλος πρόεδρος, άλλος υποψήφιος πρωθυπουργός, ελευθέρως ανακλητός από το Κεντρικό Συμβούλιο.

Δεν επιθυμεί η Δημοκρατική Ευθύνη, να ενταχθεί και εκείνη στους «στρατηγούς της ήττας» που οδήγησαν και οδηγούν ακόμη την χώρα προς τον όλεθρο. Τις πολιτικές δυναμικές που θα οδηγήσουν στη λύτρωση, τις φέρουν μόνο νέες ιδέες που τις υλοποιούν αξιόπιστοι άνθρωποι, καινούριοι, με ικανότητες, άνθρωποι της εποχής και μιας άλλης αντίληψης και κουλτούρας και όχι άλλων εποχών. Η δική μου πολιτική γενιά, το μόνο που μπορεί να κάνει, είναι να αποτελούμε μόνο «χρήσιμοι εμψυχωτές» αυτών των προσπαθειών. Όλα τα αλλά αφορούν σε επαγγελματίες.

Κύριες και κύριοι,

Η Δημοκρατική Ευθύνη θα πάρει ξεκάθαρα, και δεν έχω καμία αμφιβολία σε αυτό, διαστάσεις δυναμικού φαινομένου με προβολή στα βάθη του χρόνου που έρχεται.

Ο πολιτικός μας βίος θα αναζητήσει σύντομα με δίψα πολλή, μια τέτοια γνήσια ηθική παρουσία. Γι' αυτό χρειάζεται το προζύμι της Δημοκρατικής Ευθύνης για τις μελλοντικές του κατεργασίες, για να κρατάει αναμμένη την φωτιά του ελληνικού μέλλοντος.

Οι λαοί τελικά, ανακαλύπτουν μοναχοί, με το αισθητήριο τους το αλάθευτο, την αξία του ηθικού θησαυρού και τον αγκαλιάζουνε χωρίς να περιμένουν τη γνώμη των σοφών.

Και το πιο σπουδαίο. Ο απλός Έλληνας, το αθώο πλήθος θα έχει σύντομα μπροστά του, ζυγαριά σφραγισμένη από την πραγματικότητα για να ζυγίζει τις ανιδιοτελείς φιλοδοξίες που θα προβάλουν εφεξής μπροστά του με εκείνες των επαγγελματιών της πολιτικής.

Μήπως άραγε η κρίση που περνάμε μετεξελίχθηκε σε παρακμή;

Αν ναι, τότε οι νεότερες γενιές έχουν ακόμη μεγαλύτερη υποχρέωση να ενταχθούν σε αυτή την ιστορία. Βρισκόμαστε ακόμη στα τελευταία κατάλοιπα της ραδιενέργειας που έχει εξαπολύσει ανάμεσά μας το πάθος του λαϊκισμού. Όταν η ακτινοβολία πέσει, και κρυώσει η ελληνική ατμόσφαιρα ολότελα, τότε θα αρχίσει να ομιλεί και να δρα η αληθινή ιστορία. Στην ψυχή των πολλών δεν θα μείνει αμφιβολία για την ετυμηγορία της. Οι πάντες θα κριθούν για όσα δεινά έχουν σωρευθεί στον τόπο. Και αρκετοί δεν θα κριθούν μόνο από την ιστορία.

Να γνωρίζουν κάποιοι ότι όσο παραπλανημένο και αν είναι το λαϊκό αισθητήριο για κάποια περίοδο, τελικά έχει τους δικούς του νόμους. Οι αποφάσεις του δεν περνάνε από ακαδημίες, βιβλιοθήκες και αρχεία. Είναι αποφάσεις «ελέω λαού» και παρά τη σημερινή κατάσταση ενός «πάντα ευφρούς λαού».

Πρέπει όμως να μάθουμε να πιστεύουμε στον εαυτό μας. Οι λαοί λένουν κάποιοι ότι δεν σκέπτονται. Οι λαοί πιστεύουν και ο δικός μας λαός χρειάζεται να πιστέψει σε κάτι. Να πιστέψει στον εαυτό του.

Μια πίστη που διαφέρει τελείως από τον ψεύτικο επικοινωνιακό που φουσκώνει τα ελληνικά στήθη και διαβρώνει το μυαλό του. Αναζητούμε μια πίστη ρωμαλέα και καρπερή. Μια πίστη που μετουσιώνεται σε έργο και αποτέλεσμα.

Πρέπει το συντομότερο να αναπλάσουμε τα ρεύματα του πολιτικού μας βίου με καινούριες ροές. να απαλλάξουμε την κοινή γνώμη από τη σύγχυση που επικρατεί για τις αρχές του δημοσίου βίου, ιδιαίτερα την τελευταία περίοδο με την απροκάλυπτη καθεστωτική εργαλειοποίηση κορυφαίων και ευαίσθητων θεσμών της δημοκρατίας μας. Φέρανε στον τόπο ένα κλίμα πολιτικής απάθειας, σχεδόν αδιαφορίας, για τα κοινά. Οδηγούν στην αμοιβαδοποίηση της ελληνικής κοινωνίας, στην υπερθέρμανση του ατομισμού και στην άμβλυνση της συλλογικής προσπάθειας, πράγμα που είναι ολέθριο για το μέλλον της χώρας.

Απευθυνόμενος στα στελέχη της Δημοκρατικής Ευθύνης, τους καταθέτω την πεποίθησή μου ότι ο δρόμος με τον οποίο μπορεί να αποκτήσει κανείς τη λαϊκή εμπιστοσύνη **δεν είναι ο δρόμος της κολακείας των παθών ή των πλάνων του λαού αλλά ο δρόμος της συνεχούς διαπαιδαγώγησης δια του παραδείγματος, δια της αλήθειας την οποίαν πρέπει να υπερασπίζεται ο πολιτικός, οσοδήποτε πικρή και αν είναι.**

Οι μάζες πρόσκαιρα μεν αλλά όχι για πάντα σύρονται με τα μέσα «μαγγανείας» από τους πολιτικούς τους ταγούς. Οι λαοί διαθέτουν λεπτά αισθητήρια για να ζυγίζουν τους αρχηγούς τους. Δεν απατάται και δεν εξαπατάται ο λαός για πάντα.

Κυρίες και κύριοι,

Το εγχείρημα της Δημοκρατικής Ευθύνης είναι δύσκολο και πρωτόγνωρο. Αν κάποιος αποφαινεται, ακόμη, ότι είναι δήθεν μάταιο, σίγουρα δεν είναι άχρηστο. Είναι ένα μπόλιασμα μιας διαφορετικής πολιτικής άποψης στην ελληνική κοινωνία. Θα αποδώσει καρπούς, και έχω στέρεα πεποίθηση γι' αυτό· αρκεί να μείνει αταλάντευτο, ανιδιοτελές, αξιόπιστο και με σταθερή τη συλλογική απόφαση για προσφορά στη χώρα.

Προσωπικά θα συνεχίζω να το στηρίζω για έναν απλό λόγο: **Δεν υπάρχει άλλος δρόμος.** Και αυτό διότι ποτέ στην ιστορία δεν υπήρξε περίπτωση κατά την οποία κάποιος που κατέστρεψαν μια αυτοκρατορία, ένα βασίλειο μια δημοκρατία, μια χώρα, ένα έθνος, μια κοινωνία, ήταν και εκείνοι που την ξαναέφτιαξαν.

Η αναγεννησιακή ορμή και οργή που έχει ανάγκη ο τόπος μας είναι κρυμμένη και βράζει στις ψυχές κυρίως των νεότερων γενεών.

Η γενιά η δίκη μου εκτός από την ενθάρρυνση τέτοιων προσπαθειών, τίποτε άλλο δεν μπορεί να προσφέρει στη χώρα. Βέβαια εύλογα, πολλοί αντιδρούν σε αυτό, αλλά την κοινωνία πρέπει να την αφήνουν αδιάφορη τα προσωπικά όνειρα και οι καριέρες του καθενός μας.

Κυρίες και κύριοι,

Η Δημοκρατική Ευθύνη ως νέα δύναμη αλλαγής είναι επιτακτικό να διαπεράσει τους πολιτικούς θεσμούς και τις επικρατούσες πεποιθήσεις.

Να πείσει τον λαό ότι πρέπει να γίνουν αποφασιστικές αλλαγές ως προς τον χαρακτήρα της σύγχρονης τάξης πραγμάτων στη χώρα.

Να βροντοφωνάζει κάθε μέρα ότι η ελληνική κοινωνία δεν πρέπει να υποκύπτει στην ιδεολογική τρομοκρατία που ασκούν καθημερινά οι εύκολοι διαδηλωτές της ακινησίας της. Να απαλλαγεί από τα είδωλα της λαϊκής πλάνης και τις συσκοτισμένες διάνοιες του «δημοσίου λόγου».

Ζούμε σε μια ηττημένη και δραματική περίοδο. Περάσαμε μια εποχή ανύποπτη και στοιχειωμένη κατά την οποία η συνείδηση μας κοιμόταν και τώρα βέβαια αλαφιάστηκε. Ο λαός μας πρέπει να είναι άγρυπνος αλλά όχι ταραγμένος.

Η χώρα θα περάσει δύσκολα χρόνια. Για να αντέξει θα απαιτηθεί να υιοθετηθεί από την ελληνική κοινωνία υψηλό επίπεδο πειθαρχίας για να ξαναστήσει μια ανταγωνιστική και παραγωγική οικονομία και να αναζωογονήσει τους πολιτικούς και κοινωνικούς θεσμούς, στη βάση του αναγκαίου ορθολογισμού αλλά και ενός νέου ανθρωπισμού, που πρέπει να ξαναδιαπεράσει το κοινό ευρωπαϊκό όραμα για να παραμείνει όρθιο.

Σας προσκαλώ και σας παρακαλώ, αγαπητοί φίλοι, να γίνετε κήρυκες αυτού του πνεύματος που εκπροσωπεί σήμερα και παλεύει να καταστήσει γνωστό η Δημοκρατική Ευθύνη σε κάθε γωνιά της χώρας.

Διακηρύξτε παντού, ότι η χώρα θα σωθεί μόνο με τις δικές της δυνάμεις. Τις δυνάμεις τις ελληνικές, που θέλουν να δράσουν, να γίνουν πρωτοπόροι για την εθνική μας αξιοπρέπεια.

Διαδηλώστε παντού τον αγό, που έρχεται από τα βάθη των αιώνων και σας επιτάσσει το χρέος να εκφράσετε με πίστη, τούτες τις δύσκολες ώρες, τους συλλογικούς καθημούς του λαού μας.

Διαλαλήστε ότι τα σταθερά και αποφασιστικά βήματα με τα οποία περπατάνε μαζί και τα ανθρώπινα όνειρα, βρίσκουν τη δικαίωση τους στη φράση που είπε κάποιος ότι «το όνειρο είναι το τελευταίο προπύργιο της ατομικής ελευθερίας.»

Αν είναι έτσι, τότε και η πραγματοποίηση του ονείρου είναι ο θρίαμβος της ελευθερίας. Και ο πολιτικός ρεαλισμός των νέων και παλαιότερων γενεών που συγκροτούν τη Δημοκρατική Ευθύνη είναι να δώσει σάρκα και οστά στο όνειρο του λαού μας. Να δώσει φωνή στο μέλλον.

Ευχαριστώ.